

1. peatükk

„Meie tänane akronüüm on KETRA. Keskendumine, ennetus, tähelepanu, ruum ja aeg.“

Kõneleja – lühikeste juuste ja asjalike prillidega viiekümnen-dates eluaastates naine – vaatab säravalt naeratades kuulajatele otsa. Peainspektor Harry Nelson vaatab tagumisest reast vastu, nagu liikumatu kui kivi. Mõttes paneb ta kokku hoopis teist-sugust akronüümi: kamarajura, enesepettus, totrus ...

„Võib-olla küsite endalt,“ pakub naine, „miks te peate oma aega kiiruseeadlikkuse kursusel raiskama? Vastus on lihtne: see võib päästa elusid.“

Naine vaatab neile pühalikult otsa, prilliklaasid läikimas. Nelsoni kõrval istuv mees, kes oli end ennist tutvustanud kui taksojuht Steve'i, on ilmselt magama jäänud. Nelson oli enda nimeks öelnud lihtsalt Harry, suvatsemata oma ametit avaldada.

Naine kirjutab oma nime – Bev Flinders – sündsusetult suurte tähtedega valgele tahvlile. Ta ütleb, et on sõiduõpetaja. „Kindlasti ei ole ma politseinik!“ Mõned kohalolijad naeravad püüdliselt, üritades endast eriti head muljet jätta.

„Nii et mispärast neid kiirusepiiranguid üldse vaja on?“

Bev muudkui heietab ja heietab. Nende ruum – pisike putka jaama parklas – on liiga soe ja lõhnab lahustuva kohvi järele. Erinevalt Steve'ist, kes nüüd juba vaikselt norskab, ei teki Nelsonil tunnet, et ta võiks tukkuma jääda. Teda painavad mõtted sellest, kui ebaõiglane on elu tema suhtes olnud. Ta ei peaks üldse siin olema. Ta peaks olema väljas kuritegusid

lahendamas, kus ta võib-olla selle juures isegi mõnevõrra kiirust ületaks, aga kurjategijaid ju viiekümnega sõites ei püüa. Paraku oli tema ülemus saatnud ta sellele kursusele, kus olid lisaks veel Steve, kaks rekajuhti ja kamp naisi, kes paistsid toimuvat võtvat lihtsalt kui kena hommikust vaheldust. Nojah, jumal ei võinud piirduda sellega, et ladus Nelsonile kukile komplitseeritud eraelu ja stressirohke töö, vaid pidi talle kaela saatma ka selle kõige hirmsama hoobi. Nelsoni ülemuseks on nüüd naine.

Ruthil ei ole sääraasteks sisevaatlusteks aega. Tema ei ole parajasti sügavalt kaevunud mitte omaenda elu keerdkäikudesse, vaid Norwichi pinnasesse. Ta on Guildhalli keldris – Guildhall on sakmete ja laskepiludega nelinurkne hoone, mis kõrgub linnasüdames nagu väike loss. Guildhallis on nüüdsel ajal linnavolikogu tööruumid, aga kunagi olid seal tolliamet, kohtumaja ja vangla. Siin maa-alustes kongides peeti kinni kõige ohtlikumaid vange. Nende võlvide alla on nüüd kavas rajada näituseruumid ja isegi restoran. Seni on see hoone osa olnud kaunis meeldiv, seinad on kivist ja mõned võlve toetavatest sammastest näevad isegi päris kenad välja, aga Ruth teab, et nii see ei jää. Tal tuleb minna sügavamale – kunagi ammustel aegadel suletud käikudesse. Ted välitööde meeskonnast on eemaldanud käigu sissepääsu katnud plangud ja vaatab nüüd Ruthile ootusärevalt otsa. Ruth teab, et kohtuarheoloogia osakonna juhatajana peaks ta sisenema esimesena, aga paraku ei ole niisugused väikesed suletud ruumid temas kunagi erilist indu äratanud.

„Sinu järel,“ irvitab Ted, justkui oleks ta mõni kuldhammastega piraat.

„Võib-olla oleks parem, kui sina lähesid esimesena. Sul on ikkagi taskulamp.“

Tundub, et Ted saab aru, mida Ruth mõtleb. Aga tema kiituseks tuleb öelda, et selle asemel et taskulamp nüüd Ruthi

kätte ulatada, kummardub ta ja hakkab käiku sisse minema. Ruth läheb talle järele, hoolitsedes selle eest, et Tedi helkurvest tal silmist ei kaoks. Käik viib allapoole, krohvitud seinad asenduvad kriidiga ja põrandaks ei ole enam tellised, vaid jalge all ragisev kivipuru. Tedi taskulamp heidab valgust tellistest ja ränikivist hoolikalt laotud laele.

„See on arvatavasti vana kriidikaevandus,“ ütleb ta, hääli käigu seintelt tasakesi vastu kajamas. „Norwichis on palju kriidikaevandusi.“

Ruth toetab käe seina vastu. See on ebameeldivalt niiske, nagu higistaks.

„Lossist viib Guildhalli käik,“ ütleb Ruth. Ta ei taha palju rääkida, sest talle tundub, et peab õhku hingamiseks hoidma. Kogu see kivi ja pinnas ta pea kohal mõjub rusuvalt. Talle tundub, nagu oleks kiiver ta peas hakanud pigistama.

„Keegi rääkis mulle kunagi, et maa all peaks olema võimalik ülikoolist kesklinna pääseda,“ ütleb Ted. „Nii et lähme lihtsalt edasi või?“

Kuna East Anglia ülikool asub linnast paari kilomeetri kaugusel, tundub see Ruthile kahtlane. Mõte neist maa-alustest läbipääsudest ja sellest, nagu oleks linnal maa all salapärane teine pool, tundub kuidagi häiriv.

„Ma olen kuulnud, et Guildhallist viib käik Ristija Johannese kirikusse,“ ütleb ta, jättes Tedi küsimusele vastamata.

„Katoliku katedraali?“ küsib Ted. „Võib-olla on meie surnukeha näiteks mõni sisse müüritud nunn.“

See väljavaade paistab teda hämmastaval kombel rõõmustavat. Põhjus, miks Ted ja Ruth seal käigus on, peitub selles, et tehnik, kes Guildhalli alla uut restorani kavandava arhitekti Quentin Swani jaoks mõõtmisi tegi, oli sattunud õvastavale leiule. Tehnik Mark Copeland pidi hindama selle koha tervise- ja turvariske. Oma uurimistöö käigus võttis ta seal puurimis- seadmega pinnaseproove. Copelandi aruande põhjal – seda oli

Ruth samal hommikul lugenud – on tegemist käsimasinaga, mis tõmbab maapinnast välja vertikaalseid pinnaseproove, ja ühe prooviga tuli välja miski, mis meenutas inimest. Copeland andis sellest teada nõukogule, kellele hoone kuulus. Nõukogu helistas politseisse ja siis Ruthile – just selles järjekorras see neil käis. Guildhali jõudes oletas Ruth, et võib-olla leiab ta seal eest Nelsoni, aga kohal oli ainult iirlane Ted, helkurvest seljas ja kiiver peas.

„Need luud olid maetud, mitte sisse müüritud,“ ütleb Ruth. „Ma arvan, et me oleme peaaegu kohal. Copeland ütles, et see on umbes poolel teel.“

„Nojah.“ Ted heidab taskulambiga seintele valgust. „Siin need meie pisikesed iludused ongi, kui ma ei eksi.“

Käigu pörandal on korralik kuhi mulda, ilmselt on see puurimismasinaga pinnasest välja võetud. Üsna kriidise puru sees näeb Ruth midagi, mis hiilgab pimeduses valgemalt kui kriit. Ta kummardab. Need on inimluud, sellest saab ta kohe aru. Enda arvates näeb ta sääre- ja võib-olla ka reieluud. Ta pildistab ja hakkab leiu asukohta märkmikku üles joonistama. See, et nad on maa all, on tal nüüdseks peaaegu ununenud.

„Kas see on terve skelett?“ küsib Ted tema selja taga.

„Minu meelest mitte,“ vastab Ruth. „Kui ülejäänud keha ei ole just siiasamasse maetud. Võib-olla on meil vaja see siin korralikult läbi kaevata.“

Ruth teeb seljakoti lahti ning võtab välja kindad, kühvli ja väikese harja. Ted laskub tema kõrvale põlvili. Ta on kogenud arheoloog, kes on spetsialiseerunud välitöödele, ja teab asjade käiku hästi. Ruth võtab kätte esimese luu. See on sääreluu, aga katkine – keskelt peaaegu poleks löödud. Ruth näitab sellele taskulambiga valgust ja märkab luus ähmaselt paralleelseid täkkeid. Ta tõmbab kindas sõrmega üle luuotsa: see on tõmp, mitte päris ümmargune.

„Mis on?“ küsib Ted.

„Ma ei tea,“ vastab Ruth. „Võib-olla mitte midagi.“ Ta ulatab luu Tedile, kes kirjutab sellele väikese numbri ja paneb luu siis leiumaterjali kotti. Ruth märgib leiu skeletilehele. See neil palju aega ei võta. Kokku on seal neli pikka luud: kaks sääreluud, osa reieluust ja mingi osa käsivarrest, arvatavasti õlavarreluu. On ka mõned väiksemad luud, mis näevad välja nagu roided. Kõiki neid iseloomustab mingi tuhm sära, peaaegu nagu oleksid nad klaasist tehtud.

„Kui vanad need sinu arvates on?“ küsib Ted. „Nad on täiesti paljad.“

„Jah,“ vastab Ruth. „See võib tähendada, et need on vanad, aga nad näevad nii puhtad välja. Vanad luud on tavaliselt natuke luitunud.“

„See käik on siin ilmselt väga ammu ajast,“ oletab Ted.

„Mõned kriiditunnelid on keskaegsed,“ vastab Ruth, „aga ma ei arva, et see käik siin oli kaevandamiseks. Nagu ma ütlesin, võib see olla seotud mõne kirikuga. Guildhalli alt oleme me nüüd arvatavasti juba väljas.“

„Võib-olla on see ikkagi nunn.“

„Võib-olla. Sugu on raske määrata, kui meil ei ole koljut või vaagnaluud. Kui me siit just DNAd kätte ei saa. Täpsemalt saame seda kõike teada siis, kui luud radiosüsiniku dateerimisele saadame.“

„Mis sa arvad, kas need on samalt kehalt pärit?“ küsib Ted.

„Ma arvan küll,“ vastab Ruth. Jalaluud paistavad ühepikkused.“

„Pikad luud,“ märgib Ted. „Arvatavasti mehe omad. Ei tea, kus tema pea peaks olema?“

„Ja kogu ülejäänud skelett.“

„See on nüüd küll väga salapärane, Ruth,“ ütleb Ted. „Ja ma tean, kuidas sulle salapärased asjad meeldivad.“

Ruth ei vasta. Ta naudib intellektuaalseid mõistatusi sama palju kui iga teinegi arheoloog, aga ta pole kindel, kui palju salapära ta siia keskaegsesse käiku maetud luudelt ootab. Muidugi oleks hea, kui ta suudaks selle asja lahendada. Leida kena ja turvalise akadeemilise vastuse, mille saaks rahulikult aruandesse kirja panna.

Ruth pakib luud kasti, millele on kirjutatud „Leiud“. Ted näitab talle niikaua taskulambiga valgust ja ulatab siis lambi hooga Ruthile.

„Mine ees. Ma tulen kastiga järel.“

Ees tagasi minemise vastu ei ole Ruthil midagi. Tema selg valutab ja suu kuivab. Ta tahaks olla juba maa peal ja Guildhalli kohvikus teed juua. Talle tuleb uuesti meelde kogu tema pea kohal lasuv pinna ja kivi. Talle hakkab tunduma, justkui kogu selle raskus rõhuks teda ega laseks ta kopsudel hingata ...

„Kas kõik on korras?“ küsib Ted tema selja taga. „Sa hingeldad.“

„Kõik on korras,“ vastab Ruth, püüdes korralikult hingata. Väljapääs juba paistab ja võlvide alune hämar valgus tundub ere nagu majakas.

Kui ta aga käiku mööda edasi astub, märkab ta, et osa sellest valgusest tuleb seersant Judy Johnsoni taskulambist.

„Judy! Ma ei arvanud, et sina tuled!“

„Poistel on kõigil tegemist. Ja kui ma kuulsin, et sa oled järjekordse surnukeha leidnud ...“

„See ei ole surnukeha,“ vastab Ruth. „Kõigest mõned luud. Ja mina ei leidnud neid. Tehnik leidis.“

„Kas sa ei tahtnud alla vaatama tulla?“ küsib Ted käigust kastiga välja ronides.

„Ei, te saite seal omadega hakkama,“ vastab Judy. „Kas need olid siis inimese luud?“

„Jah,“ vastab Ruth, „aga me ei oska öelda, kui vanad need on, kuni meil pole radiosüsiniku analüüsi vastuseid.“

„Igatahes meie arvates on need vanad,“ lisab Ted. „Ma pakun, et keskaegsed. Kas veame kihla?“

„Ei, aitäh,“ vastab Judy, kes on kihlveovahendaja tütar. „Millal te vastused saate?“

„Ma saadan näidised täna ära,“ vastab Ruth. „Tõenäoliselt läheb paar nädalat.“

„Ja meil pole aimugi, miks need luud seal käigus olid?“

„Ei,“ vastab Ruth. „Paistab, et need olid sinna maetud ja jäid lihtsalt ette, kui tehnik pinnaseproove võttis.“

„See võib olla sissemüüritud nunn,“ ütleb Ted. „Ära unusta nunn.“

„Kuhu sa nüüd lähed?“ küsib Ruth Judylt, kui nad treppi mööda ülemisele korrusele astuvad. „Kas sul on aega tass kohvi juua? Kohvik on siin päris korralik.“

„Väga hea,“ vastab Judy. „Mul on natuke aega. Clough ja Tanya on Denningi maanteel väljakutsel. Eile öösel on maanteele tekkinud tohutu auk.“

„Kus boss on?“ küsib Ted.

„Kiiruseeadlikkuse kursusel,“ vastab Judy.

Ted ja Ruth hakkavad laginal naerma, paari sekundi pärast ühineb nendega Judy. Naermast ei suuda nad lakata ka veel siis, kui Quentin Swan nad peauksest välja juhatab, ise mures oma maa-aluse söögikoha saatuse pärast.

2. peatükk

Nelson on jaoskonda tagasi sõites erakordselt halvas tujus. Ta ei tunne, et peaks lubatud kiiruse hoidmiseks kolmanda käiguga sõitma, ta ei jälgi pidevalt spidomeetrit ega anna gaasipedaalile armu, ehkki seda kõike oli tema riikliku kiiruse-teadlikkuse kursuse juurde kuuluvas õppematerjalis soovitatud.

Selle asemel rikub ta mõnuga peaaegu kõiki liikluseeskirju, mida sel lühikesel sõidul sellest ajutisest ubrikust politseijaoskonda rikkuda saab. Ta keerab pidurite kriginal parklasse, ei vaevu autot parkides otseks seadma ja marsib ukse paukudes tagumisest sissepääsust sisse.

Korrapidaja ja vapper veteran Tom Henty kuuleb ust paukumas ja hüüab: „Peainspektor Nelson?“

Nelson lükkab vastuvõturuumi ukse lahti.

„Mis on, Tom?“

„Sulle on külaline. Kaks külalist.“

„Kes need on?“

„Üks on Habemevee-Eddie. Ma panin ta esimesse ülekuulamistuppa, sest inimesed hakkasid kaebama. Teine on üks noor naine Grace Miller.“

Nelson ägab. Habemevee-Eddie – niisugune hüüdnimi on mehel sellepärast, et ta on valmis jooma mistahes kraami, mis alkoholi sisaldab – on kodutu, kes mõnikord jaoskonna ukse ees katuse all magab. Kui Nelson teda näeb, annab ta mehele tavaliselt natuke raha, et ta endale midagi süüa ostaks, ehkki teab, et oma eined manustab Eddie alati vedelal kujul. Varem oli tal kombeks Eddiele peale käia, et ta katsuks mõnda turvakodusse saada, aga mees ütles teatavat väarikust säilitades alati ära. Seersant Judy Johnson käis talle veel kõvemini peale, võttis ühendust heategevusasutustega ja pani Eddiele ükskord isegi varjupaigas koha kinni. Aga Eddie vastab alati, et ta on vaba mees ega ole kellegi ees millekski kohustatud. Nelson austab teda, ehkki elab pidevas hirmus, et ühel päeval leiab tänavalt Eddie elutu keha. Mida siis Eddie, kes talle kunagi ütles, et „kui sul on niisugune perekond nagu minul, hoiad sa politseist eemale“, esimeses ülekuulamistoas öieti teeb?

„Ta ütles, et ta tahab rääkida ainult sinuga,“ teatab Henty. „Seersant Clough ütles talle, et ta peab ootama.“

Tuhat tänu, Cloughie. „Kas seersant Clough on ikka veel Denningi maanteel?“

„Jah, söör.“

„Mida ta seal nii kaua teeb? Seal pole ju muud kui tee sisse tekkinud auk.“

„Mulle tuletab see meelde 1988. aastat,“ ütleb Tom, „kui auk tekkis Earlhami maanteele. Sellesse kadus ära terve buss, tead ju küll.“

Nelson ohkab. Tom on umbes kümnes inimene, kes on talle täna hommikul Earlhami maanteest rääkinud. Osalt just selle ajaloolise pretsedendi tõttu saadeti sinna kohale raskete kuritegude talitus, aga Nelson ei saa päris täpselt aru, mis Cloughi seal nii kaua kinni peab. Ilmselt on ta läinud kohvikusse teist hommikueinet sööma. Muidugi ei maksa unustada, et ta on koos Tanyaga, kes, kui vähegi võimalik, ei võta süsivesikuid suu sissegi.

„Ja see teine?“ küsib Nelson. „Grace, mis ta nimi nüüd oligi?“

„Üliõpilane. Tundub olevat kena tüdruk. Ütles, et tahab sinuga rääkida mingist eile öösel juhtunud veidrast asjast. Ta ei tea, kas see on tähtis, aga arvab, et parem oleks sellest ikkagi teada anda.“

See tundub põnev. Nelson otsustab vähem meeldiva asja enne ette võtta ja suundub esimesse ülekuulamistuppa. Kõigepealt tungib talle ninna hais. Seni on ta Eddiega kohtunud üksnes vabas õhus. Siin, ilma akendeta ülekuulamistoas, matab pesemata rõivaste ja alkoholi lehk peaaegu hinge. Pole mingi ime, et inimesed vastuvõtus kaebama hakkasid.

Nelson manab näole nii mittemidagiütleva ja professionaalse ilme, kui vähegi suudab. Lõppude lõpuks on ta kindel, et Eddie parema meelega ei lõhnaks ju nii.

„Tere, Eddie. Millega ma saan sind aidata?“

„Tere, ülemus.“ Eddieil on kerge iiri aktsent, mis meenutab Nelsonile tema noorusaastate kirikuõpetajaid. See lisab Eddiele

mingit omamoodi väarikust, lisaks veel tema Gandalfi moodi juuksed ja habe. Kui Nelson mehele peaaegu esimest korda päriselt otsa vaatab, mõistab ta kohkumusega, et Eddie võib olla umbes sama vana kui ta ise.

„Ma tahan teada anda inimese kadumisest,“ ütleb Eddie.

See kõlab väga ametlikult ja väarikalt, ehkki ta kuuetaskust piilub välja purk Tennent's Superi õlut.

„Räägi,“ ütleb Nelson, pidades endamisi aru, miks Eddie ei võinud seda Tom Hentyle öelda.

„See on üks naine,“ teatab Eddie. „Tema nimi on Barbara Murray. Ma ei ole teda juba rohkem kui nädala näinud ja see asi hakkab mulle muret tegema.“

„Kas ta on ...?“ Nelson peab aru, kuidas järgmist küsimust taktitundeliselt esitada.

„Ta elab tänaval,“ tuleb Eddie talle appi. „Ta on tegelikult veel päris noor naine, mitte vanem kui neljakümneaastane, aga ta on elanud ränka elu, temalt on lapsed ära võetud ja mis kõik veel. Ma püüan temaga regulaarselt sidet pidada. Tavaliselt näen ma teda kolmapäeviti Vancouveri keskuses, sest siis pakutakse seal tasuta suppi. Eile teda seal ei olnud, samuti ei olnud teda nädala eest, ja paistab, et keegi ei ole teda näinud.“

„Kas on võimalik, et ta läks kuhugi varjupaika? Või on tal kusagil perekond?“

„Niipalju kui mina tean, on kogu ta pere Šotimaal. Ma ei usu, et ta nende juurde läks. Ta on alati öelnud, et seal on palju kibedust ja vaenu. Varjupaika võis ta ju minna küll, aga veider on see, et keegi ei ole teda näinud ega temast midagi kuulnud. Me oleme üsna ühte hoidev kogukond. Me peame üksteisel silma peal.“

Nelsoni meelest on kaunis liigutav, kuidas Eddie viitab kodututele kui kogukonnale. Aga ta saab aru, et elu tänaval paneb inimsuhteid hindama. Ta ise näiteks ei suuda oma

naabrite nimesidki meenutada, ehkki Michelle kutsub neid alailma nende juurde klaasi veini jooma.

„Aga keegi ei ole öelnud midagi niisugust, mis viitaks sellele, et Barbara võib olla ohtu sattunud?“

Eddie on minuti vait. Ta tõmbab käega läbi oma pikkade juuste. Mustus on juba küünte alla sisse kasvanud, aga käsi ise on päris ilus ning sõrmed pikad ja peened nagu klaverimängijal.

„Keegi siiski midagi ütles. Võib-olla ei ole sel mingit tähtsust.“ Ta jääb jälle vait. „Minu sõber Charlie, kes magab tollihoone juures, nojah, Charlie ütles, et ta kuulis üht meest temaga rääkimas ja mainimas tema lapsi. Ta ütles, et Barbara paistis olevat närvi läinud.“

„Kas Charlie tundis seda meest, kes Barbaraga rääkis?“

„Ei. Ta ütles, et mees nägi välja nagu mingi maailmaparandaja. Sotsiaaltöötaja,“ täpsustab ta.

„Võib-olla ta viis Barbara tema lastega kokku.“

„Võib-olla küll. Aga Barbara rääkis mulle, et kaks neist on adopteeritud ja kaks lastekodus. Ma arvan, et ta ei suhtle nendega.“

„Tal on neli last?“

„Jah. Kõige vanem on täiskasvanu. Ükskord Barbara rääkis mulle, et ta jäi juba teismelisena rasedaks.“

Selles loos ei ole midagi ebaharilikku, mõtleb Nelson, aga ikkagi on see väga kurb. See, et naine magab tänaval, on siiski suhteliselt tavatu. Naistel on tavaliselt mingi tugivõrgustik, või kui seda ei ole, siis võtavad neid vastu varjupaigad. Barbaraga asi ilmselt nii ei olnud.

„Kirjelda teda,“ ütleb ta, „ja ma lasen mõnel meie töötajal varjupaiku ja kohalikke heategevusasutusi kontrollida. Ma küsin ka neilt, kes on tänaval. Aga, nagu öeldud, on ta ilma kindla elukohata täiskasvanud naine. Rohkem kui tõenäoline tundub see, et ta on lihtsalt mujale kolinud.“

„Aitäh, peainspektor Nelson,“ ütleb Eddie. „Ma teadsin, et sa oled tubli mees. Sellepärast ma palusin, et saaks sinuga rääkida. Teised vaatavad minust lihtsalt mööda või mõnikord annavad naela või paar. See naine on kah kena olnud, aga sina oled minusse alati suhtunud nii, nagu oleksin ka mina inimene.“

Nelsonile tundub see kiidukõne liigutav, ehkki ta teab, et üldiselt ei ole ta seda ära teeninud. Kui paar püsikorraldust kõrvale jätta, siis ta heategevuses palju ei osale, ja temagi hingel lasub patt, et ta tormab kodututest lihtsalt mööda. Sotsiaalne kohusetunne ei ole talle siiski võõras – osalt just sellepärast saigi temast politseinik.

Ta võtab laualt paberiploki. „Paneme Barbara isikukirjelduse siis kirja.“

Nelsoni teine jutulesoovija on esimesest nii erinev kui üldse võimalik. Grace Miller on kaunis blondiin, tal on teksased jalas ja mündiroheline T-särk seljas. Nelsonile tuleb ta meelde tema tütarde sõpru, neid uskumatult saledaid lendlevate juukse-pahmakatega noori naisi. Kuhu on ometi kadunud kõik ülekaalulised ja vinnilised teismelised? Nelson on kindel, et ta enda noorusajal ei olnud tema kandi keskkoolitüdrukud kaugeltki nii enesekindlad ja veetlevad. Igatahes selleks ajaks, kui Nelson kakskümmend kolm sai, oli ta juba abielus Michelle'iga, kes oli kogu kambast kõige glamuursem.

„Palun vabandust, et te pidite ootama,“ ütleb Nelson, kui ta Grace'i kõrval istet võtab – nende kõige paremas ruumis, mida tavaliselt hoitakse tundlike vestluste tarvis. Seal on mugavad toolid ja isegi toalill. Lisaks on seal ühelt poolt läbi paistev peegel, ehkki täna ei ole teisel pool kedagi.

„Pole viga,“ ütleb Grace papptopsi sõrmede vahel keerutades. „Ma tean, et teil on väga kiire.“

Nelson ootab. Ta teab, et kui mõni kena keskklassi tüdruk politseijaoskonda saabub (ja tema peab tüdrukut keskklassi kuuluvaks juba sellepärast, et ta on tudeng), siis mitte lihtsalt löbu pärast. Viimaks ütleb Grace: „Ma tulin sellepärast, mis eile öösel juhtus. Ma tean, et see kõik kõlab natuke hullumeelselt ...“

Nelson ootab endiselt. Näperdanud veel mõne hetke papp-tassi, teatab Grace: „Asi on selles, et ma ei taha oma sõpradele häda kaela tuua. Me olime üsna purjus. Ja mu sõber oli roolis.“

Nelson ohkab. „Purjus olek ei ole kuritegu. Me saame teid milleski süüdistada ainult siis, kui te olete piirist üle läinud. Ja ikkagi ma loodan, et teie sõbral ei saa see purjuspäi juhtimine harjumiseks.“

„Ei, muidugi mitte,“ vastab Grace. „Ta on väga mõistlik. Ta õpib juurat.“

Nelsoni silmis see mõistlikku käitumist ei taga. Talle juristid eriti ei meeldi. Ta ootab, et Grace oma looga edasi läheks.

„Me käisime Norwichis ühes klubis ja kell oli juba päris palju, umbes kolm öösel. Bussid enam ei käinud ja takso jaoks polnud meil raha, nii et Solly – see on mu sõber – istus Emi auto rooli. Tegelikult ei olnud Emil plaanis juua, aga lõpuks ta ikkagi jõi, sest tema poiss ...“ Grace vakatab. „Palun vabandust. See ei puutu asjasse. Igatahes Solly sõitis tagasi ja siis nägime me äkitselt keset teed üht meest. See oli nii õudne. Ta ilmus lihtsalt jumal teab kust lagedale. Solly keeras kõrvale, et talle mitte otsa sõita. Igatahes jäime me pidama ja kui me tagasi vaatasime, siis oli see mees kadunud.“

„Kadunud?“

„Jah. Kadunud nagu tina tuhka. Asi on selles, et me kõik olime kaunis pilves ... purjus ... ja meile jäi mulje, et võib-olla kujutasime me seda endale ette. Solly sõitis lihtsalt edasi. Aga kui ma nüüd selle peale mõtlen, siis võib-olla me sõitsime talle otsa? Mis siis, kui ta lamab veel praegugi seal kusagil tee ääres?“

Tüdruk näeb täiesti löödud välja, pabertopsist on nüüdseks ta peos alles vaid kortsus nutsakas. Nelson küsib: „Kus see juhtus?“

„Denningi maanteel.“

Denningi maanteel ... seal, kus on see salapärane auk. Nelson vaatab Grace'ile otsa. Kuidas on võimalik, et see tüdruk seal nii selgete silmade ja pringi nahaga istub, kui ta eile öösel varaste hommikutundideni jõi? Noored on ikka hoopis teine liik. Nelsonil endal on nii, et kui ta pubis kasvõi ühe lisaõlle võtab, tunneb ta end järgmisel päeval nagu peksa saanud peni.

Ta küsib, kas Grace on hommikuste uudistega kursis.

„Ei,“ vastab tüdruk, „ma ärkasin hilja ja tulin otsekohe siia. Uudiseid ei kuula ma õigupoolest kunagi.“

„Denningi maanteele on tekkinud kahemeetrise läbimõõduga auk.“

Grace'i silmad lähevad pärani. „Kas te arvate, et see mees võis sinna sisse kukkuda?“

„Ma ei tea,“ vastab Nelson. „Aga ma palun oma meestel seal hoolega ringi vaadata. Te tegite õigesti, et tulite. Kas te saate seda meest kirjeldada?“

„See võib nüüd päris veidralt kõlada,“ ütleb Grace, „aga ta nägi välja natuke nagu Jeesus. Teate, niisugused pikad juuksed ja habe. Seljas paistis tal olevat nagu mingi keep.“

Pikad juuksed ja habe tuletavad Nelsonile meelde Habemevee-Eddiet. Aga keep meenutab talle hoopis kedagi teist: hobidruidi ja seersant Judy Johnsoni elukaaslast Cathbadi. Veidrates kohtades välja ilmumine on Cathbadi leivanumber. Kas see võis olla tema, kes end eile öösel Denningi maanteel ilmutas?

„Kas te oskate öelda, kui vana ta umbes oli?“ küsib Nelson.

Grace tõmbab oma kenad kulmud kipra. „Ta võis olla ükskõik kui vana. Aga ma arvan, et tal olid üsna tumedad juuksed. Ta nägi välja, nagu võiks ta olla mingi hulgu.“

Tegelikult on see üks põhjus, miks ma tulin. Ma mõtlesin, et kui see mees on kodutu, siis võib-olla ei märkagi keegi ta puudumist.“

Kuna Nelson on just äsja vestelnud Habemevee-Eddiega, vaatab ta nüüd Grace Millerile tähelepanelikult otsa. Nii noore naise suust kõlab säärane kommentaar veidralt ja kohatult. Kui vana Grace õieti on? Kaheksateist? Üheksateist? Nelson küsib, mida Grace õpib.

„Sotsioloogiat,“ vastab tüdruk. Ta on Põhja-Norfolki ülikoolis teisel kursusel – see on seesama ülikool, kus töötab Ruth. Nelson kinnitab Grace’ile, et hakkab tema müstilise Jeesuse asja uurima. Ühtlasi ei suuda ta jätta pidamata lühikest loengut alkoholi ja mõnuainete teemal (sõna „pilves“ ei olnud tal ju kõrvust mööda läinud). Grace paistab end tundvat kohmetult ja ebamugavalt, nagu oleks ta üks tema tütardest.

„Mina seda kraami ei pruugi. Peaaegu üldse. Lihtsalt vahel harva mõni tablett.“

Püha taevas. Kas ka tema tütreid räägivad nii?

„Ärge neid tablette võtke,“ ütleb Nelson. „Kunagi ei tea, mida need sisaldavad. Ja ärge purjus peaga rooli istuge.“

„Ma ei oska autot juhtida,“ vastab Grace. „Ma kukkusin eksamil läbi, sest ma ületasin kiirust.“

„Ma tean, mis tunne see on,“ kostab Nelson. Grace tundub olevat segaduses, ja tal on selleks ka põhjust. Teda välja juhatahes küsib Nelson, miks Grace tuli King’s Lynni politseijaoskonda, mitte ei läinud Norwichi.

„See on ülikoolile lähemal,“ ütleb Grace lihtsalt. „Ja ma tahtsin rääkida just teiega.“

„Miks minuga?“

„Ma sain ükskord ühel peol tuttavaks teie tütrega,“ vastab ta. „Ta ütles, et te näete välja nagu karm kutt, aga tegelikult olete te nagu üks kiisu.“

„Ja nii ta ütleski? Kumb see oli?“

„Rebecca.“

Muidugi. Rebecca oli alati see mässumeelne, aga nüüd on tal ülikool lõpetatud ja Brightonis korralik töökoht. Nelson mõtleb, millal need kaks tüdrukut võisid peol kohtuda. Rebecca käib siin praegu kaunis harva: jõulude ja lihavõtte ajal ja veel siis, kui on vaja auto ülevaatus ära teha. Hea on aga see, et tema vanem tütar Laura on koju tagasi kolinud – lõpetanud oma töö (ja suhted poiss-sõbraga) Ibizal. Ta pani end East Anglia ülikoolis õpetajakoolitusele kirja.

„Kõike head, Grace. Edu õpingutes.“

„Aitäh, peainspektor Nelson.“ Tüdruk lehvitab rõõmsalt ja astub trepist alla, blondid juuksed lehvimas. Nelson vaatab talle paar minutit järele.

„Vahid noori tüdrukuid, Nelson? Vaata ette!“

Nelson keerab ringi. Tema ees seisab ta uus ülemus, komissar Jo Archer, keda tema andunud fännid nimetavad ka Super Jo'ks. Oma kohkumuseks märkab Nelson, et naise näoilme paistab, nagu tahaks ta temaga natuke juttu ajada.